

Κυριάκος Κατζουράκης

Γεννήθηκα το 1944 στα τέλη της Κατοχής. Τότε ο ευθύς λόγος σή-
μαινε την εσχάτη των ποινών.

Είκοσι χρόνια μετά είχα την τύχη μαζί μου, καθώς είχα δάσκαλο τον
Μόραλη, με τη δική του ιδιαίτερη ευθύτητα στην τέχνη.

Ζήσαμε στο Λονδίνο με την τότε σύντροφό μου Χρύσα Βουδούρογλου
τα χρόνια 1972-1985. Εκεί γεννήθηκε ο γιος μου ο Άρης, σήμερα κα-
θηγητής Βιολογίας στην Οξφόρδη. Στο Λονδίνο η φίλια μου με τον
Αντρέα Γιαννακούλα ήταν πολύτιμη, μια σχέση που με στήριζε και
μου άνοιγε παράθυρα στη σκέψη για τη ζωή και την τέχνη. Εκεί όμως,
και ίσως σε όλη την Ευρώπη, η θεσμική κυριαρχία της ομφαλοσκόπη-
σης στην τέχνη, της απουσίας ιδεολογίας, της ιδεαλιστικής conceptual
art, της απαξίωσης της Ιστορίας και των ανθρώπινων αναγκών οδή-
γησαν σε ένα σημείο όπου ήταν ανύπαρκτος ο διάλογος.

Η επιστροφή μου στην πατρίδα ήταν το δεύτερο μέρος των αναζητή-
σεών μου, όμως σε ένα περιβάλλον που απαξίωνε τα ζητήματα που
με απασχολούσαν: κυρίως την ευθύτητα του υπονοούμενου λόγου,
μια αντίφαση που περιέχει κάθε καλό έργο τέχνης.

Η ευτυχία μου ήταν η Κάτια· στα χρόνια της αγάπης φτιάξαμε ένα
δικό μας λεξιλόγιο περί ευθύτητας, κάτι που ζυμώσαμε για πολλά
χρόνια και στο θέατρο με τον Λαζάνη και στις ταινίες που κάνουμε
μαζί.

Σήμερα, σ' αυτούς τους δίσεκτους καιρούς που ζούμε εξακολουθώ
να αναζητώ την ευθύτητα – όχι καθαρότητα· αλλά τη λερωμένη από
τα πάθη των ανθρώπων ευθύτητα. Κάτι που εδώ και μερικά χρόνια
συνεπάγεται μεγάλη δυσκολία επιβίωσης.

Η εποχή του υπονοούμενου λόγου τελείωσε, έγινε προνόμιο και στο-
λίδι. Αλλά τι άλλο μπορεί να κάνει η τέχνη, μόνο να βάζει το κορμί
της απέναντι στο κακό που επελαύνει;

Η συνέχεια στη ζωή.